

Campagne ROSA: niet treuren, maar het verzet organiseren!

De nieuwe doorbraak van het Vlaams Belang is een feit. Met 18% van de stemmen in Vlaanderen is het VB de tweede grootste partij na de N-VA, waarvan het een pak stemmen binnenhaalde. Dries Van Langenhove van Schild en Vrienden zal binnenkort zetelen in het federale parlement. Antiracisten zullen zich moeten organiseren om in te gaan tegen de te verwachten gevolgen van deze opgang die het zelfvertrouwen van de reactionaire troepen van VB en Schild en Vrienden een nieuwe impuls geven. Maar niet alleen migranten en linksgezinde jongeren moeten zich voorbereiden op de nieuwe strijd. Anti-feminisme is een vast onderdeel van het nieuwe extreem- en populistisch rechts, zoals het dat ook was in het fascisme onder Mussolini en Hitler. Artikel door ANJA DESCHOEMACKER.

Alt-right, Schild en Vrienden,... – Oude wijn in nieuwe zakken

De ondertussen beruchte Pano-reportage over Schild en Vrienden (september 2018) deed heel wat jongeren schrikken: het bestaan zelf van zulk ideeëngoed was lange tijd verborgen door de electorale verschuiving van VB naar N-VA. Waar het VB zich in zijn vorige glorieperiode vooral richtte op racisme, in navolging van het succesvolle profiel van het Franse FN, toen nog onder leiding van Jean-Marie Le Pen, werd in de reportage van S&V duidelijk dat anti-feminisme een belangrijk onderdeel was van het ideeëngoed. Hun ranzig en brutaal seksisme wordt in een “humoristisch” kleedje verpakt, maar extreemrechts kan niet verbergen dat het vrouwen slechts een zeer kleine rol in de samenleving toebedeelt, de klassieke “moeder en/of hoer”-rol.

Het toont vooral het verschil in periode. In de jaren '90 zat de vrouwenbeweging in het slop met een dominant post-feminisme dat alle vrouwenorganisaties had aangetast, vandaag worden de jonge opvolgers van Filip Dewinter en co geconfronteerd met een nieuwe feministische golf. Zoals in andere landen zoals de VS, Brazilië of Polen speelt anti-feminisme vandaag een pro-

minentere rol in de populistisch en extreemrechtse beweging. Vrouwenrechten zijn vandaag opnieuw een belangrijk element geworden in de wereldwijde polarisatie tussen links en rechts.

In landen waar rechtse populistische figuren zoals Trump en Bolsonaro – of Orban, Poetin en Erdogan – aan de macht kwamen, worden essentiële vrouwenrechten opnieuw in vraag gesteld. Zo wordt het recht op abortus steeds meer ingeperkt, maar ook allerlei wettelijke bepalingen die in het verleden verkregen werden door de vrouwenbeweging, zoals de erkenning als misdaad van partnergeweld en verkrachting binnen het huwelijk, komen onder zware druk te staan. Het toont de gevaren voor vrouwen van deze ontwikkeling, maar ook de nood aan het zich organiseren voor de strijd. En die strijd is zeker niet op voorhand verloren.

De opgang van nieuw rechts niet onderschatten – maar we kunnen winnen!

In Polen en Spanje hebben in het recente verleden rechtse regeringen pogingen ondernomen om het recht op abortus verder te ondergraven, maar massaal verzet heeft hen teruggedrongen.

Nieuwe pogingen zullen zeker komen, maar massa-mobilisatie kan hen opnieuw dwingen gas terug te nemen. Het toont wat Campagne ROSA van bij haar ontstaan zegt: in dit kapitalistisch systeem zijn vrouwenrechten nooit definitief verworven. Wanneer de strijd gaat liggen en wanneer het de populistisch rechtse figuren goed uitkomt om de aandacht af te leiden van hun asociale politiek die de grote meerderheid van de werkende bevolking raakt, zullen vrouwenrechten opnieuw de schietschijf worden, naast rechten voor migranten en vluchtelingen, LBTQI-gemeenschap, nationale en religieuze minderheden, etc.

Een belangrijke les die we uit de geschiedenis moeten trekken, is dat het belangrijk is onze echte bondgenoten te kennen. Dat zijn niet de vrouwelijke politici uit de burgerlijke partijen, die met de mond een zeker feminisme belijden, maar met de daad de mogelijkheden voor emancipatie voor grote lagen vrouwen verder inperken. Dat gebeurt door het stimuleren van een jobaanbod met lage lonen die onafhankelijk leven nauwelijks toestaan, zeker als met dat loon ook kinderen moeten worden opgevoed, of de verdere afbouw van de sociale uitkeringen, terwijl anderzijds de kost van huisvesting en essentiële diensten en voorzieningen steeds verder de pan uitswingen, ook al als gevolg van de politiek van diezelfde burgerlijke partijen.

Malcolm X's beroemde uitspraak dat er geen kapitalisme kan bestaan zonder racisme is evengoed toepasbaar op seksisme en vrouwenonderdrukking, zoals het dat ook op nationale onderdrukking is. In het kapitalistisch systeem bepaalt een zeer kleine onproductieve minderheid wat en hoe er geproduceerd wordt en wie er toegang toe heeft. Het gedachtegang is daarbij niet hoe de samenleving hiermee verder kan vooruitgaan, maar enkel hoe ze hun eigen winsten en kapitaal kunnen doen groeien.

In dit systeem kan – en moet zelfs – economische groei gecombineerd worden met een reële achteruitgang van de levensstandaard van de meerderheid van de bevolking. Als we de geschiedenis van de laatste 100 jaar bekijken, is dit de regel, terwijl de naoorlogse bloeiperiode met een toenemende groei in de algemene levensstandaard in de westerse wereld de uitzondering is. En zelfs toen werd dit enkel verkregen door massale strijd van de werkenden voor hun deel van de koek – en bovendien met een toenemende imperialistische uitbuiting van de rest van de wereld, wat uitgebreide migratiestromen op gang bracht en brengt.

De echte bondgenoten van de vrouwenbeweging waren toen – en nu! – eerst en vooral de arbeidersbeweging en de andere groepen in de samenleving die specifieke onderdrukking ondergaan. We kunnen winnen als we onze krachten bundelen met die andere onderdrukte en gediscrimineerde groepen in de samenleving: migranten en sans-papiers, LBTQI-militanten en vooral de in ons land zeer talrijke en bovendien groeiende groep van vakbondsactivisten. De oorsprong van alle vormen van onderdrukking ligt immers in de aard van het systeem zelf: de onderdrukking en uitbuiting van de meerderheid van de bevolking door een minderheid die haar winsten van hogere waarde inschat dan de noden van de samenleving als geheel.

Activeer je, organiseer je, vecht voor een politiek alternatief op populistisch en extreemrechts én op de traditionele burgerlijke partijen

Wie gechoqueerd was bij het bekijken van *The Handmaid's Tale*,

moet beseffen dat het niet allemaal pure fictie was, maar gebaseerd op historische reële maatregelen tegen vrouwen die genomen werden door fascistische regimes als dat van Mussolini in Italië of Hitler in Duitsland. Vrouwen werden door deze regimes uit publieke functies en uit het productieve leven geweerd, geleidelijk, maar ook schoksgewijs door bijvoorbeeld het verwijderen van vrouwen uit de openbare diensten. Op die politiek werd gedeeltelijk teruggekomen om het tekort aan arbeidskrachten voor de oorlogsproductie op te vangen, maar de lonen van vrouwen waren slechts 50 of 60% van die van mannen. Vrouwen werden ook geweerd uit hoger onderwijs, behalve de nieuw opgezette opleiding voor huishoudkunde en uitgesloten van een reeks opleidingen in het secundair onderwijs. Vrouwen werden niet geacht een publieke rol te spelen en moesten dus ook geen vaardigheden aanleren om dat te doen.

Vrouwen werden als broedmachines gezien, enerzijds met stimulerende maatregelen om vrouwen aan te zetten meer kinderen te krijgen (wat nu ook door de Lega in Italië hernomen werd) maar anderzijds ook met gedwongen “productie” van kinderen in de Lebensborntehuizen. Arme vrouwen, ongehuwde toekomstige moeders, vrouwen met Arische kenmerken maar met “foute” ideeën, werden er gedwongen te bevallen en hun kinderen af te staan. In landen als Spanje onder Franco of in de Latijn-Amerikaanse dictaturen werden kinderen van socialisten en communisten afgenomen van hun ouders om doorgeschoven te worden naar gezagsgetrouwe gezinnen, in die gevallen met de uitdrukkelijke hulp van de katholieke kerk.

Om duidelijk te zijn: dat staat niet voor morgen op de agenda. De stemmen voor het VB drukken geen algemene steun uit voor dergelijke ideeën, maar eerder een verwerpen van de traditionele burgerlijke partijen. De laatste jaren van brede syndicale mobilisaties, maar ook de groeiende mobilisaties van mensen-zonder-papieren, vrouwen, LBTQI-gemeenschap, ... tonen aan dat we niet zomaar kunnen spreken over “verrechtsing”, maar dat een proces van polarisatie plaatsvindt. Dat is ook duidelijk geworden door het feit dat de nieuwe doorbraak van het VB er komt samen met een doorbraak van de PVDA, die niet alleen haar aantal verkozenen sterk heeft zien toenemen, maar ook voor het eerst in het hele land verkozenen naar het parlement kan sturen.

Om echt te kunnen wegen, zullen die verkozenen zich echter niet kunnen beperken tot een parlementaire rol. Indien de parlementsleden van de Socialist Party in Ierland, die aan de basis liggen van het opbouwen van Rosa, zich zouden gehouden hebben aan het indienen van wetsvoorstellen om het verbod op abortus af te schaffen, zouden Ierse vrouwen vandaag nog steeds naar het buitenland moeten reizen om abortus te plegen. Het gebruiken van hun positie om massastrijd te stimuleren en te organiseren is essentieel om overwinningen te boeken en de (extreem-)rechtse krachten terug te slaan. Als de parlementsleden van de PVDA die rol spelen, zullen ze op de steun van Campagne ROSA kunnen rekenen.

We zullen hierop echter niet wachten, maar ons de komende weken en maanden inzetten – samen met Blokbuster en Actief Linkse Studenten – om actief op zoek te gaan naar jongeren en werkenden om acties en campagnes op poten te zetten om het VB de pas af te snijden. Iedereen die hieraan wil bijdragen, is meer dan welkom. Don't mourn, organise!